

Čís. 217 dis.

Byl-li advokát odsouzen pro zločin zpronevěry podmíněčně, nelze sice postupovati podle § 19 kár. stat. advok. a vysloviti bez dalšího jednání škrtnutí provinilého ze seznamu advokátů proto, že byla zároveň vyslovena i jeho nezpůsobilost k výkonu advokacie (§ 5 zák. čís. 562/1919).

Byl-li však zločin ten spáchán právě v okruhu advokátských povinností obviněného, který se dopustil zpronevěry proti svým klientům v několika případech a zpronevěřil značné částky, dopustil se obviněný přečinu porušení povinností povolání a poškození cti a vážnosti stavu tak závažného, že není hoden, aby zůstal příslušníkem advokátského stavu (§ 12 lit. d) kár. stat.).

(Rozh. ze dne 1. října 1934, Ds I 32/34.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie vyhověl odvolání vrchního státního zastupitelství z nálezu kárné rady advokátní komory v Praze ze dne 9. dubna 1934, pokud jím byl obviněnému pro přečin porušení povinností povolání a poškození cti a vážnosti stavu uložen podle § 12 lit. c) trest zastavení výkonu advokacie na dobu tří měsíců, a napadený kárný nález ve výroku o trestu změnil tak, že obviněnému uložil podle § 12 lit. d) kár. statutu trest škrtnutí ze seznamu advokátů.

Důvody :

Nelze sice souhlasiti s názorem hájeným v posledním odstavci odvolání, že v souzeném případě je postupovati podle § 19 kár. statutu a vysloviti bez dalšího jednání škrtnutí provinilého ze seznamu advokátů již z toho důvodu, že obviněný byl trestním soudem pro zločin zpronevěry nejen pravoplatně odsouzen k trestu těžkého žaláře, byť i podmíněně, ale byla zároveň vyslovena i jeho nezpůsobilost k výkonu advokacie, na kterýžto výrok se podle názoru odvolání ustanovení § 5 zák. o podm. odsouzení nevztahuje.

Podle výslovného ustanovení § 5 zák. čís. 562/1919 jsou odkladem trestu při podmíněném odsouzení odloženy nejen tresty vedlejší s jedinou výjimkou stanovenou v 2. odst. téhož §, a opatření zabezpečovací, ale i právní následky, které trestní zákon nebo rozsudek spojuje s odsouzením. K těmto právním následkům patří i ztráta způsobilosti k advokacii, jež podle § 26 f) tr. zák. nastává ipso iure při každém odsouzení pro zločin, i kdyby ji rozsudek zvlášť nevyslovil. Poněvadž tedy i tento následek odsouzení byl povolením podmíněného odsouzení odložen, nemá v souzeném případě místa postup podle § 19 kár. statutu.

Jinak však je odvolání z trestu odůvodněno. Sam nález uznává, že odsouzení advokáta pro zločin je nejtěžší újmou pro čest a vážnost

stavu. Uváží-li se, že zločin sám byl spáchán právě v okruhu advokátských povinností obviněného, který se dopustil zpronevěry proti svým klientům ve třech případech a zpronevěřil značné částky, nutno usouditi, že obviněný nemůže zůstat členem stavu, v němž zneužil důvěry klientů v čestnost, poctivost a mravní bezvadnost stavu ve více případech způsobem hrubým a k citelné škodě osob na něho se obrátivších. Mírnější trest neodůvodňuje v souzeném případě ani okolnost, že škoda byla dodatečně nahrazena; rozhodující je, že obviněný svými trestnými činy pozbyl důvěry občanů v poctivé, čestné a řádné vykonávání advokacie, pro něž je tato důvěra nezbytným předpokladem; důležité je dále, že obviněný byl pro různé kárné provinění opětovně potrestán (v r. 1929, 1930, 1931, 1932 a to peněžitými pokutami někdy dosti citelnými — 6.000 Kč, 3.000 Kč (200, 2.000 Kč) a že všechny tyto dřívější tresty ho nepřivedly k tomu, by vykonával své povolání řádně a poctivě bez ohrožení svěřených zájmů klientů. Jeho jednání dokazuje, že si neuvědomuje základní povinnosti advokátního povolání, že proto není hoden, aby zůstal příslušníkem stavu, jehož úkolem je hájiti svěřené zájmy klientů, nikoli je poškozovati, jak učinil obviněný.

Čís. 218 dis.

Porušení povinností povolání, nevyhověl-li advokát zcela výzvě advokátní komory, by předložil podrobnou specifikaci prací pro stěžovatele provedených s udáním, jak vysoko jednotlivé úkony oceňuje.

Poškození cti a vážnosti stavu, nikoliv i porušení povinností povolání, požadoval-li advokát a žalobou vymáhal na klientovi odměnu zřejmě přemrštěnou, a, když proto bylo proti němu zahájeno kárné řízení, snížil svůj požadavek soudním smírem o polovinu, zavázav současně žalovaného klienta, by kárnou stížnost vzal zpět; požadoval-li od svého klienta, jemuž předem vzhledem k jeho stísněným platebním schopnostem slíbil účtovatí palmár v hranicích minimálních, odměnu vzhledem k námaze a nepatrné práci nepřiměřeně vysokou.

Porušení povinností povolání a poškození cti a vážnosti stavu, podal-li advokát, převzav zastoupení klientky po provedeném bagatelním sporu, zřejmě beznadějně trestní oznámení, čímž svou klientku vydal trestnímu stíhání a způsobil jí zbytečné útraty.

Podmínky, za kterých je požadování nepřiměřeně vysokého palmáru disciplinárním přečinem.

(Rozh. ze dne 16. října 1934, Ds I 4/33.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie v neveřejném zasedání částečně zamítl a částečně vyhověl odvolání obviněného do nálezů kárné rady pro advokáty a kandidáty advokacie v Čechách z 28. listopadu 1932, jímž byl obviněný uznán vinným kárným přečinem porušení povinností povolání a kárnými přečiny porušení povinností povolání i poškození cti a vážnosti stavu.